

1

Casey si poměřovala překážku špičkami uší svého koně podobně, jako si sniper bere hledáčkem na mušku svůj cíl. Už i z dálky působila hrozivě – takový zmenšený Everest. Ozdoba z umělých květin měla ten dojem sice zmírnit, ale kvítka a lístečky nejproslulejší překážku závodů Badminton Horse Trial prostě zastínit nedokázaly. Zeď hrůzy – tak jí přezdívali jezdci, kteří na ní skončili. Jestli ji zdolá, bude mít vítězství v největším závodě military na dosah. Jestli ne...

„Rytmus a balanc, rytmus a balanc,“ opakovala si v duchu Casey. „Věř koni, věř sobě.“

Jak se k překážce blížili, jako by jim rostla před očima obrovská příšera.

„No tak, kámo, to zvládneš,“ povzbuzovala koně Casey a pobízela ho nohama vpřed.

Patchwork toho však měl tak akorát dost. Dnes už mu na hřbetě seděl spratek, který ho neustále kopal do slabin, ženská velká jako almara a pak ještě kluk, který se s ním odmítl rozdělit o větrové bonbony. Přeskočit tu hrůzu před sebou tedy rozhodně neměl v úmyslu. Uvě-

domil si, že ke stáji, kde ho čekala večere, je cesta volná, takže těsně před skokem uhnul stranou. Plecí při tom srazil vyrovnané popelnice, které se s ohlušujícím rachotem rozkutálely po ulici.

Odkudsi z kanceláře se ozval jedovatý hlas paní Ridgeleyové a postupně sílil až na pověstný ryk. „Kdo mi tu hejbal s kytkami? Kde je moje stará dobrá židle? Kde...? Casey! CASEY BLUEOVÁ! JESTLI JSI ZASE ŘÁDILA V MÉ KANCELÁŘI A DĚLALA SIS Z NÍ PŘEKÁŽKOVOU DRÁHU V BADMINTONU, TAK TĚ ZABIJU!!“

Všichni, kteří kdy vešli rezavými vraty do Jezdecké školy na Hope Lane, ji považovali za beznadějnou štaci. Cesta plná výmolů, která k ní vedla, sice opravdu tento optimistický název nesla, ubožejší místo by ale člověk jen těžko hledal, a proto jí často přezdívali Hopeless Lane. V přítomnosti paní Ridgeleyové si to však nikdo zmínit nedovolil. Škola se tísnila mezi skládkou toxického odpadu a řadou podniků v různém stádiu úpadku – bazarem s elektronickým zbožím, čínským občerstvením, holičstvem a automyčkou, o které byla Casey přesvědčena, že jen kryje machinace s kradenými vozy. S dvanácti koňmi a třemi osly, jejichž výběh lemovaly neduživé stromy, byla jízďárna posledním ostrůvkem, který vzdoroval neúprosnému betonovému moři rozšiřujícího se města.

Příjemná zelená prostranství Victoria parku ležela jen necelý kilometr odsud. Tam, v moderních kavárnách, popíjela kávu se šlehačkou budoucí elita čtvrti Hackney, mladá generace, co v obchodech utrácela za značkové

oblečení, chodila do uměleckých galerií, kde nevisely žádné obrazy, a u věčně obležených etno-stánků skupovala exotické ovoce a zeleninu. K Jezdecké škole na Hope Lane však tenhle svět lesku a peněz zatím nepronikl. V tomhle ohledu na tom bylo v Hackney stejně ještě jedno místo: nechvalně proslulá Murder Mail. Sem se stahovali zločinci, drogoví dealeri a pestrobarevná škála přistěhovalců, ať už legálních či nikoli.

Ty dva světy jako by oddělovala neviditelná stěna. Zašupovací dveře. Občas se maličko otevřely a Casey tou skulinkou zahlédla, jak se žije těm na druhé straně a jak by i ona jednou mohla žít. Ale vtom se jí zase zabouchly před nosem a zdály se neproniknutelné jako bankovní trezor. To Casey připomnělo, kam patří: do čísla 414 v Redwing Tower, kde žila s tátou, chodila do školy a docházela na jízďárnu do Hopeless Lane. K Murder Mail to bylo, co by kamenem dohodil.

Casey si přesto nemyslela, že by jezdecká škola byla tak beznadějná. I přes zchátralý zevnějšek a prohýbající se střechy stáje tu totiž mnoho lidí nacházelo naději a útočiště. A paní Ridgeleyová (nikdo by si v životě nedovolil oslovit ji křestním jménem Penelopa) byla navzdory svým zuřivým výbuchům vzteku obdivovanou šéfkou. Vedla pestrou směsici nalezců, tuláků nebo duševně či sociálně slabých, které jí sem v dobré víře navozily různé charitativní organizace. Ostatní do stáje přišli buď omylem, nebo zkrátka ze zvědavosti. A ve většině případů odcházeli povzbuzení a připravení poprat se další den se životem. Jedna taková osoba, žena, která tu díky koním našla sílu opustit svůj starý způsob

života protkaný drobnými zločiny, poznamenala, že majitelka jejich Jezdecké školy je svatou patronkou všech ztracených duší.

Pro cvičitele – Gillian, trochu hromotluckou, avšak dobrosrdečnou, Hermionu s dlouhými tmavými vlasy, která vždycky vypadala, jako by každou chvíli čekala, že jí někdo poklepe na rameno a oznámí jí, že se stal omyl a ona je ve skutečnosti princezna, a Andrewa, ufnukaného kluka, který byl do Hermiony zamilovaný – byla paní Ridgeleyová jako druhá máma.

Pro Casey a další dobrovolníky to byla zčásti trenérka, zčásti tyran.

„CASEY BLUEOVÁ!“ křičela paní Ridgeleyová. „Kde se schováváš?“

„Chtěla jste něco, paní Ridgeleyová?“ zeptala se Casey nevinně a zjevila se před ní jako přízrak s kýblem a koštětem. Přesvědčila jednoho z dobrovolníků, aby místo ní šoupl strakáče do stáje, a sama zatím využila zimní soumrak a potají do kanceláře propašovala truhlíky s kytkami, židli i rozkládací postel.

Paní Ridgeleyová se na ni zamračila. Byla to šlachovitá žena se zubatě zastřiženými světlými vlasy a pletí jako scvrklá broskev. Nesahala Casey ani po bradu, ale co jí chybělo do výšky, směle dohnala silou své osobnosti.

„Nedělej na mě psí oči, holčičko. Já ty tvoje triky znám. Už jsem ti říkala, že mi nevaří, když si navečer zaklušeš na Patchworkovi kolem školy, až odejdou platíci zákazníci. Je mi úplně fuk, jestli se s ním chceš dřít. Ale nestrpím, aby sis na to svoje směšné fantazírování brala moje věci.“

Šla s Casey k Patchworkovi do boxu a kritickým pohledem pozorovala, jak mu dívka jemně, avšak důkladně čistí kopyta. Byla tu nejmladším dobrovolníkem. Na to, že jí bylo patnáct a půl, byla dost vysoká a sílu měla skoro jako kluk, ačkoli na to vůbec nevypadala. Za poslední rok se jí však v tváři lemované tmavými zacuchanými vlasy objevilo vypětí. Na první pohled nebyla nijak hezká. Tisíc lidí by na ulici prošlo kolem ní, a ani by si jí nevšimlo. Teprve při bližším zkoumání si člověk povšiml jejích inteligentních šedých očí a nejspíš by ho zarazilo, jak jsou rozzářené, s modrým proužkem kolem zorničky. Snad i příroda chtěla, aby byly modré jako obloha, jenže do toho jako by náhle přišla bouře.

Pod očima se jí rýsovaly fialové kruhy, které prozrazovaly mnoho probdělých nocí. Není divu, s tím, co si prožila. Bůh ví, jaký asi měla domov, bez mámy a s *takovým* tátou.

Paní Ridgeleyová zjemnila hlas: „Casey, jsi jedna z našich nejtalentovanějších dobrovolnic, které jsem tu měla, a jestli budeš tvrdě pracovat a nebudeš dělat problémy, dávám ti svoje slovo, že se pokusím sehnat pro tebe nějaký grant, abys mohla složit zkoušku základního výcviku, až příští rok doděláš školu. Mohla by z tebe jednou být dobrá cvičitelka jezdeckví. Hodila by ses nám tady. Ale s tou bláznivinou o přeskakování šílených překážek už musíš konečně přestat. Jinak...“

„Jinak co?“ zeptala se nervózně Casey a narovнала se.

Paní Ridgeleyová našpulila rty. „Ale nic. Patchwork potřebuje vyhřebelcovat a já to tu musím jít zamknout. Zhasni, až budeš odcházet.“

Casey čistila koni černobílou strakatou srst a uvažovala nad nabídkou paní Ridgeleyové. Dobře věděla, že nic lepšího už jí asi nenabídne. Problém byl v tom, že po tom zrovna netoužila. Patchworka měla sice moc ráda, ale s koňmi podobného ražení by se pro závodění určitě nespokojila – byl tvrdohlavý, letargický a trochu natvrdlý. Neměla chuť trávit nekonečné hodiny vysvětlováním detailů příjezdování nebo vysedávání po diagonále děckám a rodičům, kteří tu chtěli jen hodinu zapomenout na svoje trable. Neměla v sobě sílu osobnosti paní Ridgeleyové, Gillianinu vášeň někoho učit, ani Hermioninu laskavost založenou na obdivu spousty dětí milujících poníky.

Casey snila o tom, jak se na ohnivém oři bude vznášet přes překážky, nad nimiž se tají dech. Jak bude podávat úžasné výkony a získá nejprestižnější vítězství v soutěžích military: třídní soutěži v Badmintonu, Kentucky a Burghley. Kdyby se jí to podařilo, znamenalo by to něco téměř nepředstavitelného: vítězství v Grand Slamu.

K tomu by ovšem potřebovala kupu peněz, lesknoucí se, speciálně vycvičené koně, nej kvalitnější jezdeckou výstroj, oblečení a boty, nejlepší cvičitele... Seznam byl nekonečný. A všechny jeho položky dávaly za pravdu paní Ridgeleyové, která trvala na tom, aby už toho „směšného fantazírování“ nechala. Bylo jí skoro šestnáct, takže už byla prakticky dospělá. Podle učitelů bylo na čase začít se chovat rozumně a začít pracovat na nějaké dostupné, realistické kariéře. Bohužel plnit očekávání druhých nikdy nebyla Caseyina silná stránka.

„Za pět minut zavíráme,“ zavolala na ni přes rameno Gillian.

„Dobrou.“

„Ahoj.“

Casey podala Patchworkovi mrkev na dobrou noc a poplácala ho láskyplně po tmavě šedivém zadku.

„Ne že by sis to zasloužil,“ řekla mu. „Kdyby ses jen trošičku snažil, tak bys tu překážku vlastně normálně překročil. Vypadala hrozivě, ale nebylo to ani půl metru. Čtyřhvězdičkový kuň, kuň pro *Badminton*, ten by si něčeho tak prťavého ani nevšiml, jenže je fakt, že takoví koně mají křídla.“

Strakáč přežvykoval a už jí nevěnoval pozornost. Dávno zapomněl, že v sobě také míval jiskru – než pohasla pod tíhou začátečníků, kteří se na něm učili jezdit a než se rozhodl, že poslední roky svého života stráví tím, že jim to bude vracet. Kdyby ve stáji vybuchl granát, možná by ani nezastříhal ušima.

Byl pátek večer. V dálce za Hopeless Lane sršel londýnský East End energií, která byla jednak nakažlivá, jednak zlověstná. Ke Casey doléhaly útržky hudby – arabské, bollywoodské, africké i laciného popu, zpoza dveří se linuly obláčky kouře ze zakázaných cigaret a směsice cizích jazyků. Vzduch byl prosycený vůní jídel ze všech koutů světa, od libanonské kuchyně přes korejskou, čínskou, karibskou, thajskou či řeckou až po McDonald's a všemožné variace na smažené kuřecí maso.

Casey se začaly sbíhat sliny, a tak se raději rozběhla, aby si těch patnáct minut do Redwing Toweru, kde bydlela, zkrátila. Na hlavě měla kapucu od mikiny, ale do

tváří ji bodal ledový únorový vítr. Na schodech před nevrlým, šedým věžákem, kde bydlela, se pralo pár kluků a popíjelo pivo z plechovky. Počkala, až budou pryč, a pak vešla dovnitř. Redwing byl, jak s oblibou říkal její táta, horší než jiné obecní byty, ale ne zas tak špatný. Ale ona měla pocit, že čím méně lidí při pátku večer potká, tím lépe.

Když došla do čtvrtého patra a vydala se chodbou do čísla 414, měla pocit, jako by ji někdo sledoval. Naskočila jí husí kůže. „Nekouknu se, nekouknu se, nekouknu se,“ opakovala si. To by znamenalo prohrát. Znamenalo by to zbabělost.

Vsunula klíč do zámku, ale najednou už ten pocit nemohla dál snést. Otočila se. Zálona na okně se pohnula, ale jinak byla chodba prázdná. Nikdo tam nebyl.

Casey si povzdechla. Už to byly skoro čtyři měsíce, co tátu pustili z vězení, ale ten zvláštní strach, který ji pronásledoval, když byl pryč, ze sebe stále nemohla se-třást. Stála ve tmě u dveří, dokud jí zas srdce nezačalo bít normálně. Pak otočila klíčem a vešla dovnitř.